

'Dokters die ik tegenkwam bespraken de dood niet echt'

jas aan de kapstok is gehangen. Sinds kort loopt hij elke ochtend hard, het is al haast een verslaving. En onder leiding van een personal trainer bootcamp de medicus vier keer per week. Hij is 25 kilo kwijtgeraakt door al dat sporten. 'Vroeger deed ik drie push-ups, dan was ik helemaal kapot. Vanavond doe ik er vijftig als opwarmertje. Nooit gedacht dat ik dat voor mekaar zou krijgen.'

Columns schrijft hij niet meer. Hoe vaak hij de vraag niet krijgt of er nog nieuwe verhalen in aantocht zijn. Maar nee. Het is genoeg geweest. 'Ik heb gedaan wat ik wilde doen, de palliatieve zorg op de kaart zetten. Dat was mijn doel en dat is me gelukt.' Het schrijverschap had een keerzijde: 'Mensen riepen: O, jij bent die bekende longarts. Dat wil ik helemaal niet. Ik wil gewoon mijn vak doen.' Het vak dat trouwens maar voor een klein deel uit dodelijke kankers en levensbedreigende COPD-gevallen bestaat. Dat wordt weleens vergeten. '95 procent van wat ik doe gaat over astma, longembolie of een longontsteking.'

Collectieve applaus

Dat de RUG in hem een vertegenwoordiger ziet van de hele zorg en hem in de zon zet als representant van het garnizoen Covid-19-bevechters, vindt de longarts maar zozo. Zoals gezegd: In Assen viel het met corona nogal mee. En niet de artsen, maar de verpleegkundigen verdienen in de pandemie de meeste credits in De Hossons ogen.

Terug naar de eerste week van de uitbraak in Nederland. 17 maart, acht uur 's avonds. De Hosson hoorde herrie, ging buiten kijken wat er aan de hand was en zag de burens klappen voor de zorg. 'Het personeel van het verpleeghuis aan de overkant stond op de stoep. Zij namen het applaus echt in ontvangst. Dat vond ik leuk.' Maar eerlijk is eerlijk, ook bij dat collectieve applaus had hij dubbele gevoelens. 'Het is hun werk hè? En als je deze mensen écht wilt eren, moet je ze meer geld geven. En betere arbeidsvoorwaarden. Dát verdienen ze.'

Slotcouplet – Ervaringen van een longarts

Sander de Hosson

WWW.ARBEIDERSPERS.NL

€ 12,99; E-book € 10,99

FOTO REYER BOXEM

OPGETEKEND DOOR MARJAN BROUWERS

Wat kunnen we leren van deze crisis?

Toen de vorige *Broerstraat 5* uitkwam, was de coronacrisis net uitgebroken en moesten we nog erg wennen aan de beperkingen van de lockdown. Wat lijkt dat nu alweer lang geleden. We zijn er inmiddels helemaal aan gewend: online vergaderen, anderhalve meter afstand houden, heel vaak handen wassen, mondkapje in het OV. Is dit het nieuwe normaal? Niemand die dat kan voorspellen.

We moeten sterker uit deze crisis zien te komen. Dat is echt iets voor onderzoekers, die altijd op zoek zijn naar innovatieve manieren om complexe problemen op te lossen. We weten nu ook dat we elkaar digitaal uitstekend kunnen vinden. Zo konden in juni studenten online in gesprek komen met alumni die in het buitenland werken. De belangstelling was zo groot dat we een wachtlijst moesten instellen. Dat initiatief gaan we zeker herhalen.

Ook de opening van het Academisch Jaar, op 31 augustus, is alleen online bij te wonen en longarts Sander de Hosson zullen we dan digitaal huldigen als Alumnus van het Jaar 2019. Een ander voorbeeld is de online bijeenkomst met Christiaan Triebert, onlangs winnaar van de Pulitzerprijs en onze Alumnus van het Jaar 2018. Hij zou in mei te gast zijn bij alumnikring 't Gooi. Toen dat niet kon hield hij een webinar, waarvoor het kringbestuur alle RUG-alumni uitnodigde. Het voordeel was dat veel meer alumni konden meedoen, zelfs buiten Nederland. Het echte 'connecten' betekent dat het niet uitmaakt waar je bent om verbinding te maken.

Desondanks vinden veel mensen het langzamerhand toch zwaar om elkaar alleen via een scherm te zien. Ook ik merk dat ik de fysieke ontmoetingen echt mis. Een gesprekje bij het koffieapparaat of een idee uitwisselen met een collega die je toevallig op de gang tegenkomt. Ik hoor dat ook van onze docenten, onderzoekers en studenten. Digitaal is functioneel, fysiek is sociaal. Op de lange duur kunnen we niet zonder dat sociale aspect. Gelukkig zijn de terrassen weer open en kunnen we in ieder geval weer samen iets drinken in de zon.

Ondertussen zijn we nog niet van het virus af. Wereldwijd zijn wetenschappers hard aan het werk om COVID-19 te bestrijden. Hopelijk kunnen we zo voorkomen dat een uitbraak van een volgend virus weer zo'n grote impact heeft op ons leven. Met het project 'Crowdfunding tegen Corona' willen de RUG, het UMCG, Lifelines en de Aletta Jacobs School of Public Health samen bijdragen aan het onderzoek naar het virus. Voor dit Groningse onderzoek is elke euro welkom. In deze *Broerstraat 5* en op www.rugsteunt.nl staat meer informatie over dit onderzoek, dat we via crowdfunding door het Ubbo Emmius Fonds willen financieren.

Voor de toekomst hoop ik dat we uitkomen op het beste van beide werelden: in ons onderwijs, maar zeker ook in de relatie met onze alumni. Want als we iets geleerd hebben van deze crisis, is het dat we wereldwijd met elkaar verbonden zijn. In goede en slechte tijden. Digitaal en fysiek.

Cisca Wijmenga, rector magnificus